Egyhavi fizetését kapta nyereségrészesedésként a Szegedi Konzervgyár minden dolgozója

Lelkes hangulatú, kibővített üzemi tanácsülésen tárgyaltak a további jelentős feladatokról

Szegeden a Konzervgyárban kapták meg utoljára a munkások az 1957. évi nyereségrészesedésüket. Mivel mezőgazdasági, részben idényjellegű üzem, azért húzódott el az éves mérleg elkészülése, s e hét elejéig a nyereségrészesedés kiosztása. Az eredmény felülmúlja a legvérmesebb reményeket is: itt kapták az iparág legnagyobb részesedését a dolgozók. Összesen egymillió 58 ezer forintot osztottak ki, s egy-egy munkás részére az egyhavi keresete jutott. A nagy öröm annak köszönhető, hogy az üzem 18 millió forinttal túlteljesítette a tervét, a terven felüli nyereség pedig 3 millió 300 ezer forint volt.

Sok százan dolgoznak a Konzervgyárban, két napig is eltartott a pénz kiosztása. Erre az időszakra esik az a tanácskozás is, melyen arról határoztak: miként lehetne a 44 milló forintos, erősen feszített harmadik negyedévi tervet teljesíteni, s hol kell jobban takarékoskodni, hogy a nyereség az idén se maradjon el.

Félezer vagon konzerv

Kedden délután az üzemi tanács ülésén — melyen részt vettek a párt- és szakszervezeti munkások, s a gazdasági vezetők is —, érthetően derűs hangulat uralkodott, bátran vállalták a feladatokat, noha nem gyerekjáték a következő három hónap terve.

Egyedül a jelentősebb konzervféleségekből 545 vagonnal kell gyártani. Ebből a különféle befőttek 32, a dzsem 16, az íz-féleségek 42, a zöldbab 10, paradicsomsűrítmény 66, a lecsó 40, a csemege uborka 120, uborkasaláta 15, ecetes paprika 12, paprikasaláta 7, vizes uborka 40, gyümölcsfélkészáru 75, felezett barack-pulp 70 vagon. Az üzem munkásgárdája előtt ilyen nagy feladat még nem állott. A helyzetet nehezíti még az is, hogy az első félév — mivel a rossz időjárás miatt nem volt elegendő nyersanyag csaknem siralmasan végződött. Június elején például még a második negyedév 30 százalékának teljesítésénél tartottak. Három hét alatt kellett a dolgozóknak többmilliófórintos lemaradást pótolniuk. Nehéz volt, de sikerült!

A sikerek útja

Mi az útja, módja a további sikernek? Maguk a dolgozók mondották el, jóval több, mint huszan, a felszólalásaikban. Sokan csak egyszerűen arról beszéltek, hogy a maguk részéről biztosítják a sikert, de ebben a fogadkozásban is benne van már a döntő mozgatóerő: a munkások lelkesedése. Mások hasznos javaslatokat tettek az anyagmozgatás meggyorsítására, a belső szállítás jobb megszervezésére, a munkaerő ésszerűbb elosztására. A tanácskozáson többen foglalkoztak a fegyelemmel, név szerint bíráltak többeket, akik nem használják ki a munkaidőt, s állást foglaltak abban, hogy fellépnek a lazsálók, munkakerülők ellen. A takarékosságra is sok ötlet hangzott el, melyek mindegyike újabb forintokkal kívánja növelni a nyereséget.

Végeredményben az üzemi tanács, s a jelenlevő párt- és szakszervezeti funkcionáriusok elhatározták, hogy a terv teljesítésének elősegítésére, a termelési költségek csökkentésére valamennyi dolgozótársukat felhívják és harcolnak minden lazaság, pazarlás ellen.

Önkéntes munkaverseny

Eldöntötte még azt is az üzemi tanács, hogy támogatja és értékeli az élüzemcímért és a kiváló dolgozó kitüntetésért folyó versenyt. Ezen belül négyhónapos munkaverseny-szakaszt indítanak a harmadik negyedéves terv sikeréért. Ez november 7-ig tart, s közben augusztus 20-án is értékelik. A legjobbakat a vállalat igazgatósága jelentős jutalmakban részesíti. A versenyben csak az vesz részt, aki arra benevez. Előfordulhat tehát, hogy ha valaki nem indul, akkor hiába éri el akár a legjobb eredményt, kitüntetésben és jutalomban nem részesül. A legjobban dolgozók azonban bizonyára ott lesznek a vetélkedők között, erre utal a nagy érdeklődés. Éppen ezért valamennyi üzemrész, munkakör részére kidolgozzák külön-külön a feltételeket, s ezeket az érdekeltek írásban is megkapják.

Megbeszélések üzemrészenként

A Szegedi Konzervgyár kibővített üzemi tanácsülésével nem ért véget a tervteljesítés és takarékosság módjainak a keresése. A rákövetkező napokon valamennyi üzemrészben munkatársaikkal is megbeszélésre jönnek össze mostmár a nagytanácskozás részvevői, s összegyűjtik a legapróbb észrevételeiket és hasznosítható javaslatokat.

K. B.

Sok áru, nagy forgalom

A szerdai piac újdonsága a szilva volt

Ilyenkor nyáron a nagy mezőgazdasági munkák idején a hetipiac ideje is eltolódik. Aki 10 órakor érkezik a piacra, már csak a maradékból válogathat. Reggel ötkor már igen élénk a piac forgalma. Így volt ez tegnap is. A termelők igyekeznek minél korábban túladni árujukon, igyekeznek vissza a munkához. Igen nagy, élénk forgalmú volt a tegnapi hetipiac. Legtöbb volt a felhozatal fejes káposztából, 1500 kiló jelent meg a két piacon, a gyümölcs között a meggy vezetett, 12 ezer kilót hoztak fel a termelők.

Az óburgonyát lassan kiszorítja az új a piacról. Óburgonyából 6880 kiló volt a felhozatal és kilónként 1,50—2 forintért árusították. Tizenhatezer kiló újburgonyát kínáltak 2,50—3,50 forintos áron. A kelkáposzta kilója 3, a fejeskáposztáé pedig 2 forint volt. Karfiolból is igen szép volt a felhozatal, kilónként 4—5 forintot kértek. Olcsóbb lett a paradicsom: 12—15 forintért adták kilóját. Egyéb zöldségárak kilónként: tök 1,20, 1,50, uborka 3—3,50, zöldbab 4,50—5, zöldborsó 6—7 forint. A levesbe való zöldség és sárgarépa csomója 50—1,20.

Gyümölcsújdonság a szilva. A korán érő szilva kilóját 3 forintért adták. Kétezerötszáz kiló almát hoztak fel a tegnapi piacra, 3 forintért árusították kilóját. A meggy 3,50—5 forint, a sárgabarack 4—5, az őszibarack 6—8 forint volt. A málna ára az elmúlt piacokhoz hasonlítva drágább lett, kilója 16 forint. A ribizli kilóját 11, az egrest pedig 5 forintért árusították.

Baromfiárak: a csirke kilója 28, a tyúk 20, a pulyka 22, a kacsa 18, a liba pedig 20 forint. A tojásból tizenötezer volt a felhozatal és darabonként 1—1,10-ért árusították.

Létfenntartásunkat szolgáló ipari szakmák utánpótlásáról

Óriási propagandát csaptunk egykor minden fórumon annak az elhibázott gazdasági jelszónak és törekvésnek, hogy hazánk a vas és acél országává váljék. Senki sem gondolta ezt meg jól annak idején, mert hosszú időn keresztül nemcsak a propaganda szolgálta ezt a népgazdasági elvet, hanem anyagi erők is pazarlódtak ilyen illuzórius törekvésekre. A gazdaságban azóta már helyreállították az arányokat, de a gondolkodásban és az egyes ember ambíciójában ma is lépten-nyomon ott kísért a valószerűtlen, élettől elrugaszkodott elmélet hatása.

Különösen a fiatalokat, azok érdeklődési körét tartja fogva mindenáron a technika, s az ezzel összefüggő valamennyi szakma. Soha nem tódultak úgy az élet küszöbén átlépő fiatalok a rádiós, az elektrotechnikus, a műszerész, szerelő és különböző műszaki mesterségek felé, mint mostanában. Más szinte nem is érdekli őket, kivéve egy-két »előkelőnek« vélt szakmát, mint a fényképész, a kereskedő, vagy a fogtechnikus. Csak az divatos körükben, ami összefüggésben van a »vassal és acéllal«, s a technikával.

Nem szabad ezen túlságosan elcsodálkozni, mert a kor uralkodó gazdasági eszméje a határtalan gépesítés, s ez is állandóan hat. Ennek biztos jövője van, és soha nem tapasztalt ezernyi lehetőséget kínál. Az itthoni nagy érdeklődés azt is jelenti, hogy a tecnikai kulturáltság fellendülését éljük, s a további fejlődésnek, szakemberek szempontjából, igen bíztató jelei vannak. Ez a hatás egymagában nem is volna káros, ha nem fokozódnék egészen a végletekig. Csakhogy midőn az emberek technikai érdeklődését felfokoztuk, szinte más szakmák halálraítélése árán tettük. Mikor ugyanis erről propagandáztunk, a régi, hagyományos és feltétlenül szükséges mesterségeket elhanyagoltuk. Senki sem beszélt a fiataloknak ezek szépségéről és maradandóságáról.

Magunk is tucatnyi cikket írtunk már erről a témáról, más-más oldalról megközelítve, de nem olyan dologról van szó, amelyet máról holnapra meg lehetne értetni az ifjúsággal. Különösen most ötlött szembe ismét a probléma súlyossága, midőn több ezer iskolát végzett fiatal keresi helyét az életben, azaz hogy nem az életben, csak annak egyes területein. Közülük soknak sikerült, mert az emlegetett divatos szakmákban is állandóan nő a szükséglet, ellenben a szerencséseknél is több azoknak a száma, akik e szakmákon kívül maradva minden másból kimaradtak, s egyelőre fizikai munkára sem tudnak elhelyezkedni. Pedig lehetőség volna — olyannyira, hogy majdnem minden iskolát elhagyó fiatalt be tudnának vonni a szakmunkásképzésbe.

Szinte korlátlanok a lehetőségek az építőiparban. Nincs építkezéseinkhez elegendő kőműves, ács, asztalos, tetőfedő, szobafestő és bádogos. A ruhagyárak férfiszabó szakmunkáshiánnyal küszködnek, a cipőgyáraknak egész sereg új mesterre volna szükségük. Szegeden közismert, hogy mindkét üzem nagy fejlődés előtt áll, s egyre több szakembert tudna foglalkoztatni, az viszont egyszerű igazság, hogy a szakmunkáshiány gátolja az iparágak kibontakozását. Olyan veszély előtt állunk — minden túlzás nélkül! —, hogy tíz év múlva nem lesz, aki kenyeret süssön Szegeden. A régi pékmesterek lassan nyugdíjba mennek és alig követik őket a szakmában. Az egész városban mindössze 12 kádártanulót képeznek — itt, a gazdag borvidékek mellett! A további érdeklődés elakadt.

Mondhatni, hogy éppen azoktól a mesterségektől idegenkednek, amelyeknek itt bázisuk van, s amelyek tovább épülnek, terjeszkednek. Egyetlen állam sem engedheti meg azt a luxust, hogy a lakosság szempontjából annyira fontos iparágakat visszafejlessze az átmeneti közömbösség miatt. Előbb-utóbb úgyis a tényleges szükségletnek kell győzni, nem a gyerekes illúzióknak, a homokra épített elképzeléseknek.

A dolgot másként kellene megítélni, ha anyagilag elmarasztalt, rosszul fizető szakmák volnának ezek, de erről sem lehet beszélni. Az építőiparban, cipőiparban, ruhaiparban, sütőiparban és másutt körülbelül egyformán jól keresnek a szakmunkások.

Szegeden is a lehetőségekhez kell idomítani a törekvéseket. Itt a könnyűipar és az építőipar erősödött meg, s az növekszik, izmosodik tovább, ezenkívül a mezőgazdasági foglalkozások, köztük leginkább a kertészet. Ide kell a sok friss, fiatal, tanulni vágyó erő.

Csupán józan meggondolás dolga ezt belátni. Jövőre sem mehet az egész ifjúság műszaki szakmákba. Így, akik a legközelebbi szerződtetések szerencséjére várnak, ismét csalatkozni fognak. A világ legtermészetesebb dolga ugyanis, hogy ha 100 új műszerészre van szükségünk, nem képezünk 400-at, mert nem tudnánk számukra munkalehetőséget biztosítani.

A fiatalokban, sajnos, a szülők mégis táplálják a lehetőségeket magasan felülmúló reményeket, s továbbra is abban a meggyőződésben tartják őket, hogy csak a felkapott szakmákban érdemes tanulni. Józan ésszel, komoly meggondolással nem képzelhető el, hogy akárcsak száz éven belül is helyettesíteni tudnánk a cserepező szakmunkást, vagy a péket, vagy a kőművest és a többieket, akármiféle gépcsodával. Arról már nem is szükséges szólni csak röviden, hogy az utóbbi tíz év óta ezek a mesterségek sem idegenek a technikától.

Ez az ügy oktatási és nevelési kérdés is. A szélesedő politechnikai képzés, ha tematikája tovább bővül, rendkívül alkalmas lesz mesterségbeli fogások elsajátítására és szakmák megszeretetésére. Természetes azonban, hogy ezzel párosulnia kell az olyan nevelői tevékenységnek, amely a fizikai és mesterségbeli munka minden ágának szépségeire és megbecsülésére szoktatja az ifjúságot.

S. I.

NAPJAINK

Alig néhánysoros közlemény tájékoztatta a közvéleményt Nyugaton arról, hogy Donald A. Flanders amerikai matematikus a múlt héten 57 éves korában öngyilkosságot követett el. Mi ebben a különös? — kérdezné az olvasó —, hiszen előfordul, hogy emberek anyagi, vagy családi okok miatt, gyógyíthatatlan betegségből kifolyólag megválnak az élettől. Ez a haláleset azonban nemcsak személyi tragédia, egy család életét feldúló esemény, hanem reflektorszerű fénnyel világít a nyugati értelmiség egy csoportjának súlyos problémájára. Flanders ugyanis az északamerikai atomenergiabizottság Argonne-laboratóriumában az alkalmazott matematikai részleg vezetője volt. Előzőleg 1943—1956 között a Los Alamosi atomkutató intézet elméleti-fizikai részlegét vezette. Flanders vezetésével dolgozták ki azokat a számításokat és elméleti rendszereket, amelyek az atombomba-fejlesztéshez szükségesek.

»Több dollárt érek holtan, mint elevenen. Sajnálom, amit tettem, de meg kellett tennem. Nem bírok többet bemenni a laboratóriumba...« — ezt a feljegyzést lelték Flanders holttestének felfedezése után. Az eset és a feljegyzések igazolják, hogy a matematikus rádöbbent, micsoda felelősség terheli azokat, akik így vagy úgy hozzájárultak ahhoz, hogy az atomerő a borzalmas tömeggyilkolás szolgálatába álljon. És a bűvészinas látta, hogy hiába kap a palackból kiszabadult szörnyű szellemhez, egyedül már nem birkózhat meg vele.

A felelősség súlya ezért pedig olyan irtózatos, hogy alatta összeroppan előbb-utóbb mindenki, ha csak a tőke szolgálata, a pusztítás, a rombolás, a szadizmus aljassága ki nem lúgoz belőle mindent, ami emberi.

★

Két új bejegyzés került a minap a II. kerületi tanács szép, pirosfedelű könyvébe, amelybe a kerületért, a város érdekében jó munkát végző tanácstagok neveit jegyzik fel.

Fodor Béláné a »Szép Szegedért« mozgalomban lelkes szervező tevékenységet fejt ki. Ökrös Erzsébet pedig társadalmi munkát szervezett egy petőfitelepi óvoda homokozójának építésére.

Az újságíró is siet hamar regisztrálni ezt a kis eseményt, hadd tudjuk meg, kinek köszönjük, hogy egy árnyalattal szépült városunk és miért vidámabb a gyerekek kacagása a petőfitelepi fák alatt, az óvoda udvarán.

Az első feljelentések a burgonyabogár elleni védekezés elmulasztóival szemben

A termelők többsége megértette a felhívás fontosságát

Mint ismeretes, ezekben a napokban országszerte nagyerejű és igen nagy anyagi áldozatokat követelő védekezési munkálatok folynak az amerikai burgonyabogár kártétele ellen. Az erre vonatkozó rendelkezés értelmében meg kell büntetni mindazokat a burgonyatermelő gazdákat, akik elmulasztják a burgonyabogár elleni védekezést.

A szegedi dolgozó parasztok, termelők túlnyomó többsége meg is értette e rendelkezés fontosságát és belátja, hogy népgazdaságunkra és saját munkájára is milyen veszedelmet jelentenek e kártevők. Sajnos akadnak azonban felelőtlenek, akik megérdemlik a büntetést.

Szegeden a III. kerületi tanács részéről tegnap, szerdán már meg is történtek az első feljelentések. Szabálysértés miatt eljárás indul többek között Borbély Józsefné, Rókusi feketeföldek 207, Reketye György Széll utca 29, és Szécsi József Csendes utca 3 szám alatti lakosok ellen. Feljelentették még Bódi István, Paprika utca 21 szám alatti gazdát is, aki mindeddig figyelmen kívül hagyta azokat a felhívásokat, melyek a védekezés munkáját kötelezővé tették. A városi tanács igazgatási osztálya rövidesen tárgyalja ügyüket s mulasztásaik súlyosságának megfelelően részesülnek büntetésben.

A burgonyabogár irtása egyébként — e szórványos mulasztások ellenére is — szépen halad. Így például a harmadik kerületben a gazdák igen nagy buzgalommal látnak hozzá a burgonyabogár elleni védekezéshez. Egy nap 460 gazda jelent meg a tanács mezőgazdasági csoportjánál és vette át a védekezéshez szükséges rovarirtó szert.

Tápén is a dolgozó parasztok egységesen megkezdték a védekezést a burgonyabogár ellen. A faluban minden gazda védekező szerrel porozza be burgonyaföldjét, hogy a kártevők elpusztuljanak. A védekezési munkálatok nagyon rövid idő alatt befejeződnek.

Előreláthatólag nyolcvan százalékon felül tetőzik a Duna a magyar szakaszon

A dunai árhullám szerdán Pozsony és Bécs között tetőzött. Az osztrák és bajor vízgyűjtő területen kedden délután és szerdán délelőtt 10—20 milliméteres csapadék hullott, ez kis mértékben emelheti a felső-Duna vízszintjét. *A magyar szakaszon az árhullám a szlovákiai mellékfolyók áradása miatt a Duna 80 százalékon felüli magassággal a vártnál 30—40 centiméterrel magasabban tetőzik.* A felső-Duna magyar szakaszán továbbra is első és másodfokú árvédelmi készültség áll fenn.

A Sajón a Hernádon és a kisebb vízfolyásokon az árhullámok levonultak. A veszélyeztetett szakaszokon a készültség még fennáll.